

баиритѣ и, приспивно отъ лѣха на лѣстовичитѣ крила, заспиваше дълбокъ сънъ. Отъ този сънъ тази година нивитѣ на граничното село Джбово пожълтѣха по-рано. По полето трѣгнаха жѣтвари. Пѣсенъ се разнесе на широко изъ джбовската мера. А грижата, изоставена сама самичка, като вѣрно куче трѣгна подиръ Стоянъ бѣжанеца. Той я погали по черната грива, а тя му заблиза сърдцето.

Чичо Стоянъ отъ нѣколко години прекарваше днитѣ си край границата, за да бжде по-близу до изоставената земя. Крепѣше го надеждата: — Богъ ще се смили надъ народа и пакъ ще го върне въ родната земя. Грѣхота е толкова работни рѣце да съхнатъ отъ бездѣлие.

Всички бѣжанци, дошли отъ полетата на Тракия, вѣрваха въ Божията милость, затова и чичо Стоянъ по-леко носѣше мжката си. Но мащехата сѣдба не го пощади въ чуждинство. Изгуби добитѣка си, децата си, а единъ зименъ день затвори очи и жена му. Очуканъ, като класъ отъ градушка, оставаше му още да направи светия кръстъ и да зааргатува на чужди хора, по чужди ниви.

Но колкото днитѣ се кжпѣха въ блѣсъка на узрѣлитѣ ниви, толкова въ сърдцето на чичо Стоянъ се завръзваха вжзли, пристѣгаха го и той се топѣше като воскъкъ въ черния огънь на несретнитѣ си дни. Безъ семейство, безъ парче земя, какъвъ човѣкъ бѣше той? Всичко е отишло по вѣтъра. Черна вихрушка го разпилѣ!..

Единъ день излѣзе на полето по чужда работа. Като замаянъ вървѣше по широкия пѣтъ. Тѣпа болка чоплѣше въ сърдцето му и разпиляваше мислитѣ му. А тѣ, подплашени пчели, летѣха нататѣкъ къмъ равна Тракия, къмъ градината на неговия кошерь.